

# บทนำ

## อนุบาล ๒

ภายในห้องเรียนขณะที่ครูปล่อยให้เด็กๆ เล่นของเล่นในช่วงพัก เด็กชายร่างอ้วนตัวใหญ่ที่สุดในห้องที่ชื่อว่าโนโนเดินหาของเล่นที่ตัวเองต้องการ เมื่อเห็นปั๊บน้ เขาก็หยิบรถดับเพลิงไปจากเบื่อนหน้าของเด็กหญิงกลุ่มหนึ่ง และหยิบตุ๊กตาจากมือของเด็กหญิงทิพย์ธราไปหน้าตาเฉยโดยไม่สนใจว่าเด็กหญิงกำลังเล่นอยู่กับเพื่อนๆ อยู่อย่างสนุกสนาน

เด็กหญิงตัวน้อยทำปากเบะ และน้ำตาไหลรินเมื่อของเล่นถูกแย่งไปจากมือ

“ฮือๆๆๆ” เด็กน้อยสะอื้นให้ เธอลุกขึ้น กำลังจะเดินไปฟ้องครูประจำชั้น หากทันใดนั้นร่างของเด็กชายโนโนที่เี่ยวเดินแย่งของเล่นเพื่อนๆ ไปทั่วห้อง ก็ถูกเด็กชายคนหนึ่งพุ่งเข้าชนก่อนจะกลิ้งหลุนๆ ไปกับพื้นพร้อมกับเด็กชายอีกสองคนวิ่งเข้ามาช่วยจนทั้งสี่กลิ้งไปด้วยกันราวกับลูกบอลกลมๆ ขนาดใหญ่ และกำลังแจกหมัดกันอย่างสุดสุด โดยมีเด็กชายสามคนกระโจนเข้าไปรุมชก เด็กชายร่างยักษ์ท่ามกลางสายตาของเพื่อนๆในห้อง เด็กหญิงทิพย์ธราที่หยุดร้องไห้ทันทีที่ยืนนั่งอยู่ตรงนั้นทำอะไรไม่ถูกเมื่อเด็กชายทั้งสี่ล้มลุกคลุกคลาน

จนของเล่นที่วางอยู่บนพื้นกระจัดกระจายไปทั่ว

“หยุด หยุดเดี๋ยวนี้ละ” เสียงครูประจำชั้นรีบเข้ามาแยกเด็กชายทั้งสองออกจากกัน “หยุดเดี๋ยวนี้ละ นี่มันเกิดอะไรขึ้น ทะเลาะกันเรื่องอะไรบอกครูสิ”

“นี่โน้ไม่รู้ครับ ฮือ ๆ” เด็กชายร่างอ้วนกลมร้องไห้โฮ ๆ ไม่รู้เรื่องราวว่าถูกเพื่อนต่อยเพราะเหตุใด และรีบฟ้องครูทันที

“เขานำน้ำร้องให้” เด็กชายอีกคนผู้เริ่มต้นมวยหมัดขึ้นหน้าโน้

“ใช้ขอบคุณ” เด็กชายปฐพีและเด็กชายวายุภักดิ์รีบพยักพย็อยอย่างพร้อมเพรียงกัน “เขาแย่งของเล่นของนำไป เขานำน้ำร้องให้ครับ”

“เฮ้อ...” คุณครูอรณาถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่ มองเด็กชายทั้งสามและเด็กหญิงตัวตันเหตุด้วยความอดทนระอาใจ นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่เด็กชายทั้งสามก่อเหตุ เพียงเพราะเด็กหญิงนำร้องไห้หรือไม่พอใจ ด้วยทั้งสามตั้งตนเป็นองค์กรพิทักษ์น้องสาวมาตั้งแต่ก้าวเข้ามาเรียนที่โรงเรียนแห่งนี้แล้ว

เด็กทั้งสี่เป็นบุตรฝาแฝดของนายมนตรี อดิศวร เจ้าของฟาร์มขนาดใหญ่ของอำเภอ ผู้ที่ร่ำรวยและทรงอิทธิพลจนไม่มีใครกล้าแหย่ จึงทำให้เด็กชายทั้งสามนั้นได้รับถ่ายทอดนิสัยเอาจริงเอาจังและไม่ยอมใครคล้ายบิดา ขณะที่เด็กหญิงพิทยธรานั้นเป็นเด็กที่มีนิสัยอ่อนโยน นุ่มนวลเหมือนมารดา ด้วยเหตุนี้เองเด็กชายทั้งสามจึงทำหน้าที่พี่ชายที่ดี ทันทึที่ใครทำพิพธธาร้องไห้ ทั้งสามก็พร้อมจะลุกเป็นพินเป็นไฟขึ้นมาทันที โดยเฉพาะเด็กชายอีกคนหรือไฟที่พร้อมจะแผดเผาทุกสิ่งทุกอย่างที่ขวางหน้า ขณะที่เด็กชายวายุภักดิ์หรือลมจะเป็นกำลังเสริม และเด็กชายปฐพีหรือดินจะเป็นผู้วางแผน หรือเป็นผู้เข้าร่วมตะลุมบอนเป็นคนสุดท้ายเมื่อเห็นว่ามันง่าย ๆ เพียงพล้ำ

คุณครูทราบมาว่า คุณสุพรรณภรรยาของนายมนตรีนั้นมีลูกยาก ทั้งสองจึงพึงหมอบช่วยในการมีบุตร ทว่าพอตั้งครรภ์ก็พบว่าท้องลูกแฝดสี่เนื่องด้วยไข่มุกพร้อมกันหลายใบ คุณสุพรรณขาดสติใจเกือบลูกทั้งหมดไว้และอยู่ในการดูแลของแพทย์อย่างใกล้ชิดจนกระทั่งผ่าตัดคลอดออกมาอย่างปลอดภัยเมื่ออายุครรภ์เพียงเจ็ดเดือน ชาวแฝดสี่นั้นเป็นชาวโด่งดังไปทั่วประเทศเมื่อหลายปีก่อน นายมนตรีตั้งชื่อบุตรว่า ดิน น้ำ ลม ไฟ ตามธาตุทั้งสี่ และราวกับรู้ว่าเด็กทั้งสี่จะเติบโตมามีบุคลิกที่เหมาะสมกับชื่อจริง ๆ

“นี่โน้แย่งของเล่นของน้ำเหรอคะ”

“ป่าว นี่โน้ไม่ได้ทำ” เด็กชายร่างยักษ์ปฏิเสธเสียงแข็ง

“ไม่จริง เขาโกหก เขาหยิบตุ๊กตาไปด้วย” เด็กชายอค์นี่เอาเรื่องเต็มที่ “ไฟเห็นกับตา”

“เอาเถอะจ้ะ” คุณครูไกล่เกลี่ย “นี่โน้คืนตุ๊กตาให้น้ำไปนะคะ ส่วนน้ำแบ่งรถให้เพื่อนเล่นได้ไหม”

เด็กหญิงทิพย์ธาราพยักหน้ายินยอม ทว่าผู้คุมทั้งสามทำท่าอึดอัด ไม่พอใจ

“แต่น้ำเล่นก่อนนี่คับ” อค์นี่ท้วง

“ของเล่นของโรงเรียน มีให้นักเรียนทุกคนเล่นได้เท่า ๆ กัน และเราจะต้องรู้จักแบ่งปันให้เพื่อนคนอื่นด้วย” ครูอรณาพยายามอธิบายให้สมองน้อย ๆ ของลูกศิษย์เข้าใจถึงการอยู่ร่วมกันในสังคม ไม่ใช่การตัดสินด้วยกำลัง

เธอยึดตัวขึ้นยืน และหันไปทางเด็กชายฝาแฝดทั้งสาม

“เออละ พ่อสามหนุ่มมึนเลือดร้อน ตามครูมาที่ห้องครูใหญ่หน่อยนะจ๊ะ เห็นที่เราจะต้องคุยกันยาวเลยทีเดียวนะ”

นั่นไม่ใช่ครั้งแรกที่เด็กชายทั้งสามต้องเข้าไปพบครูใหญ่ ตลอดระยะเวลาสิบสองปีในโรงเรียน เด็กชายทั้งสามถูกเรียกผู้ปกครองทุกปีและปีละหลาย ๆ ครั้ง ซึ่งสาเหตุส่วนใหญ่ก็มาจากการเข้าไปปกป้องและหวงน้องสาวจนเกินเหตุ จนทำให้ไม่มีผู้ชายคนไหนกล้ายุ่งเกี่ยวกับทิพย์ธารา ถึงแม้เด็กสาวจะมีใบหน้าจิ้มลิ้มน่ารัก หากความหวาดกลัวสามเงาหิมะที่คอยยืนอยู่เบื้องหลังของเธอมากกว่าความน่ารัก และนับวันสามหนุ่มก็ตัวสูงขึ้นเหมือนมนตริผู้เป็นบิดา ขณะที่ทิพย์ธารานั้นตัวยังคงตัวเล็กเหมือนมารดา เวลาทั้งสี่เดินไปไหนด้วยกันก็เหมือนกับสามองครักษ์ที่คอยพิทักษ์หญิงสาวชนิดมดไม่ให้ได้ไต่ไม่ให้ต่อมลักนิต

เมื่อทั้งสี่สอบเข้ามหาวิทยาลัย หญิงสาวคนเดียวของบ้านนั้นสามารถสอบเข้าคณะแพทยศาสตร์ได้ ขณะที่ปฐพีนั้นเลือกเรียนบริหารฯ ส่วนนายภูวดและอค์นี่เลือกเรียนเกษตรศาสตร์ตามความถนัดของแต่ละคน แม้หนุ่มทั้งสาม

จะร่วนวายกับการไล่จับสาวและคึกคะนองไปตามวัย แต่ก็ไม่ใช่เลยน้องสาวเพียงคนเดียวของพวกเขาด้วยการจัดเวรยามคอยตามน้องสาวไปราวกับเงาตามตัว เพื่อป้องกันมิให้หนุ่ม ๆ เข้าใกล้เธอได้เป็นอันขาด

จวบจนทิพย์ธารารเรียนจบและต้องไปทำงานใช้ทุนที่ต่างอำเภอ วายุกัดและอัคนีก็ยังใช้เส้นสายตามไปทำงานที่เกษตรกรและสัตวบาลประจำอำเภอนั้น จนกระทั่งเธอเดินทางไปเรียนเฉพาะทางอายุรกรรมทางระบบประสาทที่มหาวิทยาลัยเทกซัสเอแอนด์เอ็ม ประเทศสหรัฐอเมริกา ปรุฬหิก็ยังคงตามไปเรียนเอ็มบีเอด้วยที่นั่นด้วย ขณะที่วายุกัดและอัคนีก็ลาออกจากราชการและไปเรียนต่อระดับปริญญาโทด้วยเช่นกัน โดยวายุกัดเลือกไปเรียนที่ประเทศฝรั่งเศสเพื่อศึกษาการปลูกองุ่นและการทำไวน์ของที่นี่ ขณะที่อัคนีเดินทางไปเรียนที่เดียวกับพี่ชายและน้องสาว

ทั้งหมดนี้เป็นเพราะนายมนตรีเป็นเจ้าของกิจการรีสอร์ต ไร่องุ่น และฟาร์มโคนมขนาดใหญ่ในจังหวัดนครราชสีมา แต่เดิมเขาเริ่มต้นจากการทำฟาร์มโคนมขึ้นมาก่อน ต่อมาเมื่อมีบุตรชายถึงสามคน เขาจึงเริ่มขยายกิจการด้วยการสร้างรีสอร์ตในส่วนหนึ่งของหุบเขาขนาดใหญ่ซึ่งเป็นที่ดินของครอบครัว จากนั้นก็ซื้อที่ดินเพิ่มเติมออกไปเพื่อทดลองทำไร่องุ่นและโรงบ่มไวน์ ซึ่งกำลังอยู่ในระยะแรกเริ่มและตั้งใจจะให้วายุกัดที่มีความสนใจทางด้านนี้กลับมาบริหารหลังเรียนจบ ให้เจริญยิ่งขึ้นไปในอนาคต

สองปีหลังจากนั้นบุตรทั้งสี่ของนายมนตรีก็ทยอยกันกลับบ้าน โดยปรุฬหิและทิพย์ธารานั้นกลับมาก่อน บุตรชายคนโตเข้าบริหารงานในรีสอร์ตทันที ขณะที่น้องสาวคนสุดท้องก็เข้ารับราชการที่โรงพยาบาลประจำจังหวัด และถึงแม้แพทย์สาวจะผ่านพ้นวัยสาวน้อยมาหลายปีแล้ว ปรุฬหิก็ยังคงให้รถของรีสอร์ตคอยรับส่งน้องสาวเป็นประจำทุกวัน หากวันไหนเขาว่างก็จะขับรถไปรับส่งเอง พอน้องชายอีกสองคนเรียนจบ สามทหารเสือก็กลับมาพลัดเวรกันคอยดูแลน้องสาวอีกครั้ง...

“น้ำไม่เข้าใจเลยว่าทำไมพวกผู้ชายถึงได้เฝ้าเฝ้าถึงขนาดนี้ น้ำโตแล้วนะคะ อายุก็เกือบจะสามสิบอยู่รอมร่อแล้ว ถ้าดิน ลม ไฟยังตามเฝ้าเข้าเฝ้าเย็นแบบนี้

แล้วอย่างนี้เมื่อไหร่บ้างถึงจะมีแฟนกับเขาเสียทีคะ”

หญิงสาวร่างบาง ความสูงเพียงหนึ่งร้อยหกสิบเซนติเมตรโผล่เข้ากอดเอว มารดาที่กำลังนั่งอ่านหนังสืออยู่บนเก้าอี้ นั่งเล่นภายในห้องสมุด บ่นพี่ชายทั้งสาม ให้มารดาฟังเมื่ออยู่ตามลำพังหลังจากอค์นี้ได้ทำวีรกรรมสุดแสนมาสด ๆ ร้อน ๆ

“หมอวีระชัยเขาชวนน้ำมาหลายครั้งแล้ว น้ำก็คิดว่าเขาเป็นคนดี ครอบครัวยกก็ดี น้ำก็อยากลองให้โอกาสทำความรู้จักเขาให้มากขึ้น แต่...” ทิพย์ธารา ทำเสียงซัดใจสุดซัด “ไฟกลั่นนึ่งเผ่าข้าง ๆ โต๊ะ นึ่งจ้องหน้าคุณหมอนจนเขาพูดอะไรไม่ออกเลย”

“แย่งจิง ทำไมไฟถึงต้องทำขนาดนั้นด้วยก็ไมรู้ น้ำก็ไม่ใช่เด็กแล้ว” สุพรรณบ่นอูบ นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่บุตรสาวมาปรับทุกข์ให้ฟัง หากหล่อนได้ยินเรื่องนี้มาตั้งแต่ทิพย์ธาราเริ่มโตเป็นสาว และพี่ชายคนที่สามจอมเลืกดื้อน ที่กระโดดเข้าซอกหน้าผู้ชายที่เพียงแค่ส่งยิ้มก็รู้มกักริมให้น้องสาวจนต้องขึ้นโรงพัก เสียค่าปรับกันไปตามระเบียบ นับจากนั้นน้องสาวคนสุดท้องก็พยายามหลีกเลี่ยงปัญหาด้วยการไม่มองหน้าผู้ชายคนไหน เพื่อพี่ ๆ ทั้งสามจะได้ไม่สามารถหาเรื่องใครได้อีก

“จะคบกับคนนั้นก็หาว่าเขามีสกมมีเมียแล้ว จะคบกับคนนี้ก็หาว่าเขาจนไป จะมาปกอลอกน้ำ คบกับคนโน้นก็หาว่าเขาเป็นพวกลักเพศ วุ้ย น้ำเบื่อเหตุผลของพวกเขาเต็มทีแล้ว นี่ใจคอเขาคงคิดอยากให้น้ำอยู่เป็นโสดไปจนตายแน่ ๆ เลย”

“แหม ไม่ถึงขนาดนั้นหรอก แม่ว่าถ้าพวกเขาแต่งงานแต่งงานไปแล้ว ก็คงจะโล่งใจแล้วละ ตอนนั้นก็คงจะเลิกหวงน้องเสียที” ผู้เป็นมารดาบ่นไป

“แล้วเมื่อไหร่ล่ะคะ” ทิพย์ธาราย้อนถาม “อายุจะสามสิบกันอยู่แล้วยังไม่มีวีแววจะแต่งงานสักคน แต่ละคนก็เอ้อระเหยลอยชายเป็นพ่อพวงมาลัยลอยไปลอยมา ไม่เห็นว่าจะลงเอยกับใครเสียที แล้วพวกเขาเป็นผู้ชาย แต่งสักสามสิบหรือสี่สิบก็ยังไหว แต่ผู้หญิงถ้าขึ้นเลขสาม ก็แทบจะไม่มีใครสนใจแล้ว” หญิงสาวบ่นอูบ ทั้งที่จริงเธอก็เชื่อมั่นในความสวยของตัวเองว่าจะต้องมีผู้ชายมากมายยังสนใจแม้ว่าเธอจะขึ้นเลขสามแล้วก็ตาม แต่ปัญหาก็คือ ถ้าพี่ ๆ ของเธอยังทำตัวเจ้าปัญหาแบบนี้ ไม่ว่าเธอจะอายุเท่าไร ก็ไม่มีใครอยาก

เอาตัวเข้ามาเลี้ยงแน่ๆ

“ที่จริงพี่ๆ เขาก็มีเหตุผลนะ” สุพรรณษาพยายามใกล้เคียง “สมบัติและที่ดินที่เขียงรายคุณตามอบให้น้ำตั้งไม่รู้เท่าไร พี่ๆ คงห่วงนั่นแหละ กลัวว่าถ้าพวกผู้ชายรู้เข้า จะจ้องจับน้ำของแม่เพราะเงินมากกว่ารักที่ตัวน้ำจริงๆ”

“แต่แม่ขา น้ำโตแล้วนะคะ หน้าทีการงานก็มั่นคงแล้ว น้ำก็ควรจะมึลสิทธิ์เลือกผู้ชายของตัวเอง และน้ำก็ควรจะพิจารณาเองว่าเขาเหมาะสมที่จะเป็นคู่ชีวิตของน้ำหรือไม่ ไม่ใช่ให้พี่ๆ เป็นคนเลือกให้น้ำนะคะ” หญิงสาวโวย “และถ้าขึ้นพวกเขายังทำแบบนี้ ผู้ชายที่อยู่รอบๆ ตัวน้ำก็จะค่อยๆ หนีหายไปจนหมดแล้วอย่างนี้เมื่อไหร่จะได้มีครอบครัวกับเขาเสียที”

“เป็นผู้หญิงยิงเรืออย่าพูดอย่างนั้นลิจ๊ะ มันไม่งาม” สุพรรณษาขำบุตรสาวคนเดียวที่พูดราวกับอยากแฉ่งงานเสียเต็มประดา ซึ่งที่จริงแล้วหล่อนเข้าใจดีว่าทิพย์ธารานั้นเบื่อหน่ายกับการที่ถูกพี่ๆ ทั้งสามคอยเฝ้าจนกระดิกตัวไปไหนไม่ได้เสียมากกว่า

“ไม่รู้ละคะ อาทิตย์หน้าโรงพยาบาลจะส่งน้ำไปสัมนนาที่เชียงใหม่ น้ำจะไม่ให้ใครตามไปจริงๆ ด้วย แม่ต้องช่วยน้ำนะคะ”

สุพรรณษาตาโต จู่ๆ ก็ถูกจับมัดมือชก

“ยังไล่ละลูก”

“น้ำจะไม่บอกใครว่าจะไปไหน วันที่ไปเชียงใหม่ก็จะบินไปเลย ให้น้ำได้พักผ่อนสมองสักอาทิตย์หนึ่งนะคะคุณแม่ ขึ้นบอก ไม่ใครก็ต้องใครสักคนที่จะต้องบินตามไปเฝ้าน้ำถึงหน้าห้องสัมนนาแน่เลย” เธอบอกมารดา เมื่อเคยเกิดเหตุการณ์ทำนองนี้มาแล้วหลายครั้ง

“แต่น้ำจะไปยังใครคนเดียว” ผู้เป็นแม่อดห่วงไม่ได้ เพราะปกติบุตรสาวจะต้องมีพี่ชายคนใดคนหนึ่งตามไปด้วยทุกครั้ง

“คนเดียวที่ไหนคะแม่ขา ทีมแพทย์ทั้งทีม คราวนี้แหละ น้ำจะได้มีโอกาสศึกษาเพื่อนร่วมงานอย่างใกล้ชิดละ หมอวีระชัยก็บอกมีอัยบายไปแล้ว น้ำต้องเลือกดูอีกแล้วว่าคนที่ไหนที่สนใจน้ำจริงๆ แล้วน้ำก็จะเปิดโอกาสให้เขาคะแม่”

ทั้งที่รู้ว่าบุตรชายนั้นทำเกินกว่าเหตุมาตลอด แต่หัวอกของคนเป็นแม่ พอได้ยินว่าบุตรสาวจะมองหาคู่ครอง ก็อดใจหายไม่ได้ หากหล่อนได้แต่พยักหน้า

เมื่อเห็นว่าถึงเวลาที่จะต้องปล่อยให้ทิพย์ธราได้ตัดสินใจเลือกเส้นทางชีวิตเองแล้ว เมื่อวัยของเธอก็ล่วงเลยมาไกลกว่าหญิงสาวทั่วไป และถึงยังง่หล่อนและสามี รวมถึงพี่ชายทั้งสาม ก็จะช่วยดูแลการเลือกคู่ครองของเธออย่างใกล้ชิดและหากเห็นท่าไม่ดี บรรดาลูกชายทั้งสามคงจะช่วยกันให้ออกไปจากชีวิตของน้องสาวเอง...

เมื่อคิดได้เช่นนั้นหล่อนก็เบาใจ...จึงพยักหน้าช้าๆ

“จะลูก เมื่อลูกตัดสินใจแล้ว แม่ก็ไม่ห้าม แต่ขอให้ลูกระวังตัวระวังหัวใจให้ดี อย่าให้ตกเป็นเบี้ยล่างของเขา เราจะเสียเปรียบนะลูก” หล่อนเตือน เพราะไม่อยากให้บุตรสาวพลีผลามจนรีบตกลงปลงใจ

“ไม่ต้องห่วงหรอกค่ะแม่ น้ำรับรองว่าจะไม่ทำให้ทุกคนผิดหวังอย่างแน่นอนค่ะ”

หญิงสาวรับคำหนักแน่น ก่อนจะโอบแขนรอบเอวมารดาอีกครั้ง...หวังว่าการเดินทางไปสัมมนาในคราวนี้ คงจะทำให้เธอได้มีโอกาสค้นพบรักแท้โดยไม่มีอุปสรรคใดๆ มาขวางกั้นตรงกลางสักครั้ง

# ๑

“พระองค์หล่อจริง ๆ ดูลิ” เสียงผู้หญิงข้างตัวแหลมปรี๊ด พูดราชาศัพท์ผิด ๆ ถูก ๆ ด้วยไม่เคยใช้ในชีวิตประจำวัน หากยังอยากพูดต่อ “วู้ย พระเนตรคมกริบอย่างกับมิดโกน ถ้าไปอยู่ใกล้ ๆ รับรองถูกบาดเป็นริ้ว ๆ แต่แปมยอมตายยย...”

แปม หรือปรียานุช พยาบาลสาวที่กำลังชมโฉมของชายผู้หนึ่งในหนังสือพิมพ์ทำหน้าเคลิ้มฝัน แพทย์หญิงทิพย์ธาราซึ่งสนิทสนมกับพยาบาลสาวผู้นี้ เนื่องจากเคยเป็นเพื่อนร่วมชั้นเรียนกันมาตั้งแต่อนุบาล ได้ยื่นก๊อดหัวเราะไม่ได้

“จมูกโด่งโด่ง ปากเป็นรูปกระจับ ผิวก็ดำขาว ไม่เห็นดำเหมือนแขกอื่น ๆ หล่อเนอะน้ำเนอะ” ปรียานุชตื่นเต้นจนใช้ราชาศัพท์บ้างไม่ใช่บ้าง แล้วก็รีบยื่นภาพบนหนังสือพิมพ์ให้เธอดู ด้วยเป็นเพื่อนสนิทกันมานาน จึงเรียกเพียงชื่อเล่นของอีกฝ่ายเมื่ออยู่กันตามลำพัง หากปรียานุชจะให้เกียรติเพื่อนด้วยการเรียกเธอว่าคุณหมอเมื่ออยู่ต่อหน้าผู้อื่นทุกครั้ง

ทิพย์ธาราชะโงกหน้ามอง อดยอมรับไม่ได้ว่าผู้ชายคนนี้หล่อเหลาจริง ๆ ผมของเขาเป็นคลื่นดกหนา ตัดเป็นระเบียบ ใบหน้ามีไรหนวดเคราครึ้มในชุดสูทสง่างาม ร่างของเขาสูงกว่านายกรัฐมนตรีของไทยหลายนิ้วจนต้องก้ม

ตัวลงมายามจับมือ

ณ เวลานั้นไม่มีผู้หญิงคนไหนในประเทศที่ไม่รู้จักเจ้าชายที่อ่านชื่อเป็นภาษาไทยว่า ภูเวนศ (Bhuvanesh) มกุฎราชกุมารแห่งประเทศปารวตริ ที่เสด็จมาเจริญสัมพันธไมตรีกับไทย รวมถึงทิพย์ธาราที่ได้เห็นพระบรมฉายาลักษณ์ของพระองค์ทางหน้าจอโทรทัศน์ตั้งแต่วันที่เสด็จมาถึงประเทศไทยเมื่อหลายวันก่อน รวมไปถึงภาพบนหนังสือพิมพ์ที่นายกรัฐมนตรีกำลังทำหน้าที่เจ้าภาพในการจัดงานเลี้ยงรับรองเมื่อคืนก่อน

“อืม ก็หล่อดี” ทิพย์ธารายกพยักหน้าเอือมใจเพื่อน หากไม่ใช่คนชอบพ้อฝัน จึงไม่เก็บภาพความหล่อเหลามาให้รสมอง แต่ถ้าไม่ดูเดี่ยวคนเดียวจะหาว่าตกข่าว ดังนั้นเธอจำต้องแอบดูตัวใหม่ๆ เสมอ

“ใครว่าหล่อดี หล่อจนแทบจะขาดใจตายมากกว่า แฮ่...เสียตาย ท่านไม่เสด็จมาสระบุรี ไม่อย่างนั้นฉันจะไปคอยต้อนรับ”

ทิพย์ธาราท้วงเบาๆ ขำเพื่อนที่ไม่ตัดสินใจว่าจะใช้ราชาศัพท์หรือไม่ใช้ดี ทำคนฟังงงไปเหมือนกัน

“พระองค์เสด็จขอนแก่น เธอจะไปเฝ้ารับเสด็จก็ได้ นี่ แค่ขอนแก่นนี่เอง”

“นั่นสินะ” ปรียานุชตโต ก่อนทำหน้าแข็งๆ “ว่าเสียตาย...นำไปด้วยไม่ได้ เพราะต้องไปสัมผัสหน้าที่เชียงใหม่”

“เธอต้องหาคนอื่นแล้วละ คงมีสาว ๆ อีกหลายคนแหละที่อยากเฝ้ารับเสด็จเหมือนกัน” ทิพย์ธาราท้วงเบาๆ ก่อนรับกระซิบบอก เปลี่ยนเรื่องเมื่อมองนาฬิกาบนฝาผนัง ซึ่งใกล้ถึงเวลาเลิกงานแล้ว “อย่าลืมที่บอกไว้ละ ถ้าเจอไฟมารับ ก็บอกว่าฉันกลับบ้านไปแล้ว ไม่งั้นไม่มีใครสักคนจะได้ตะลุมไปเฝ้าฉันที่เชียงใหม่แน่ๆ”

ปรียานุชพยักหน้าอย่างกริ่งเกรง...ไม่แน่ใจว่าจะโกหกได้แนบเนียนแค่ไหน โดยเฉพาะคนหล่อๆ เธอมักจะไว้แรงต้านทาน...ด้วยพี่ชายของทิพย์ธารา ทั้งสามคนนั้นหล่อเหลาแทบขาดใจเช่นกัน สามหนุ่มสามมุม คนละบุคลิก แต่ไม่ว่าคนไหน เธอก็หัวใจละลายทุกครั้งที่เห็น

อัคนีหรือไฟ เป็นผู้ชายท่ามๆ สมกับเป็นโคบาลเลี้ยงวัว ผิวของเขาคล้ำ

กว่าทุกคนจะต้องอยู่กลางแดดทั้งวัน และชอบมัดผมที่ยาวประบ่าลวก ๆ ดูแล้วหล่อแบบเถื่อน ๆ ได้ใจ ขณะที่ปลูฟี่หรือดิน เป็นคนเงียบขรึม มักพูดด้วยสายตาเสียเป็นส่วนใหญ่ ผิวของเขาค่อนข้างขาวกว่าพี่น้องคนอื่นเพราะดูแลงานในรีสอร์ต คนนี้หล่อแบบเนียบ สง่างาม

ส่วนวายุภคหรือลม หล่อที่สุดในบรรดาหนุ่มทั้งสาม เป็นคนที่มีชีวิตชีวาที่สุดเพราะเขามักจะมีรอยยิ้มหวาน ๆ โปรยหว่านเสน่ห์มาให้เสมอ หากปรียานุชไม่เคยหลงไปกับรอยยิ้มนั้น เพราะรู้จักกันมาตั้งแต่เด็ก ๆ และรู้ว่าเขาเป็นเพลย์บอยตัวจริง มีแฟนจนแทบนับไม่ถ้วน ช่างลมเพลมพัดสมชื่อจริง ๆ ไม่เคยแหวะที่ไหนได้นาน...ปรียานุชส่ายหน้า คนนี้หล่อราวกับเทพบุตร แต่เธอชอบบาย

กระนั้น ทั้งสามก็มีสิ่งหนึ่งที่เหมือนกันคือ ความหวงน้องสาวราวกับจ้องหวงไข่ เธอไม่เคยเห็นใครที่จะทั้งรักและหวงน้องสาวมากจนแทบกระดิกกระเดี้ยตัวไปไหนไม่ได้ แม้แต่บิดาและมารดาของทิพย์ธाराยังไม่หวงลูกสาวถึงเพียงนี้เลย

“แล้วถ้าเขากลับบ้านไม่เจอเธอละ จะทำยังไง” ปรียานุชถาม

“เธอก็ไม่ต้องทำยังไง กลับบ้านไปตามปกติ ถ้าเขาตามไปถามก็บอกไม่รู้เรื่อง” ทิพย์ธाराเตรียมพร้อมไว้เสร็จสรรพ

“ก็หวังว่าพี่ชายของเธอจะยอมง่าย ๆ อย่างที่พูดก็แล้วกัน” ปรียานุชทำเสียงขึ้นจมูก เห็นทีเธอจะต้องรีบชิงกลับบ้านทันทีที่ทิพย์ธाराออกเดินทางไปสนามบิน จะได้ไม่ต้องมารับหน้าอ้นจ่อมเลือดร้อนคนนั้น

“เอาละ ใกล้ถึงเวลาแล้ว ฉันจะติดรถหมอณัฐไปกรุงเทพฯ ไฟตามหาฉันไม่เจอแน่” ทิพย์ธाराกระหิ้มยิ้มย่อง เรียกชื่อเล่นของณัทรหลังจากได้พูดคุยกันมาแล้วหลายครั้ง

“ตกลง คนนี้เธอที่เธอลีง ๆ ไว้” ปรียานุชกระซิบถามเบา ๆ เรื่องความกังวลเกี่ยวกับการแต่งงานของทิพย์ธारा มีเพียงเธอคนเดียวที่พอจะเดาออกเพราะหลายครั้งที่ได้ยินคุณหมอเปรย ๆ ออกมาว่าอายุมากแล้ว เธอก็เห็นทิพย์ธาราลองเปิดโอกาสให้หนุ่ม ๆ ที่เข้ามาจีบหลายคน หากไม่มีใครทนพี่ชายทั้งสามของหญิงสาวได้เกินเดือนต้องล่าถอยกันหมด และดูเหมือนนายแพทย์คนใหม่ของโรงพยาบาลจะเป็นคนหนึ่งที่ทิพย์ธาราคิดว่าเหมาะสม และคิดจะเปิดไฟ

เจียวให้เขาเป็นรายต่อไป

“อย่าพูดไปสิ” ทิพย์ธาราค้อนเพื่อนสาวน้อย ๆ “ใครได้ยินเข้าจะเสียหายหมด”

“จ๋า ๆ ๆ ไม่พูดไม่พูด เอาเป็นว่าฉันช่วยเชียร์ขาดใจ คนนี้ก็ดี น่ารัก เหมือนโนบิตะ ดูเรียบร้อยดี” ปรียานุชวิจารณ์

“เธอนี้” ทิพย์ธाराอดหัวเราะออกมาไม่ได้เมื่อได้ยินคำเปรียบเทียบกับ “หมอดูรู้ไม่ดูข้อบื้อเหมือนโนบิตะสักหน่อย เพียงแต่ดูขาว ๆ ตี ๆ เหมือนหนูมโนะชิโร่เกาหลีมากกว่า”

“ก็จริง ว่าแต่พระเอกชิโร่เกาหลีมียุทธภัณฑ์ที่หล่อ ไม่รู้ว่าอีตาคนสร้างเลือกมาได้ยังไง ยกเว้นเบาะของจุนของฉัน” อีกครั้งที่ปรียานุชทำหน้าที่ตกอยู่ในความฝันอีกครั้ง “ส่วนคุณหมอ ก็พอเข้าข่ายเหมือนพระเอกที่หล่อพอใช้ได้”

“เอาเถอะ ๆ” ทิพย์ธाराรีบตัดบท เพราะใกล้เวลาเต็มที่แล้ว อีกทั้งเพื่อนสาวของเธอสามารถดูได้ทุกเรื่อง ยิ่งชิโร่เกาหลียิ่งชื่นชอบ สามารถดูข้ามวันไม่จบ เพื่อนสาวของเธอก็ตกที่นั่งเดียวกัน อายุใกล้จะสามสิบแล้วแต่ยังไม่ได้แต่งงาน เรียกว่าเป็นเพียงสองสาวในห้องเรียนที่ยังโสด ขณะที่เพื่อนคนอื่น ๆ หยอยแต่งงาน มาคลอดที่โรงพยาบาล หรืออุ้มลูก ๆ มาหาหมอมแล้ว

และทุกครั้งที่เจอเพื่อน ๆ คำถามแรกที่ได้ยินคือ ‘มีแฟนหรือยัง’ หรือ ‘เมื่อไหร่จะมีแฟน’ มันช่างเป็นคำพูดแสบและทิ่มแทงใจจำเหลือเกิน

ปรียานุชไม่ใช่ผู้หญิงที่รั้นรั้นเห่ ทั้งยังมีใบหน้าจิ้มลิ้มน่ารัก หากเธอค่อนข้างอวบ อีกทั้งใช้เวลาส่วนใหญ่ในการติดตามหนุ่มหล่อ ๆ ในทีวีมากไป จนหลุดออกไปจากโลกแห่งความเป็นจริง เธอจึงคิดว่าโอกาสที่เพื่อนสาวจะได้แต่งงานคงยาก เพราะตั้งความหวังไว้สูงส่ง และไม่มีสายตาเหลือวแลผู้ชายที่อยู่รอบ ๆ ตัวเลย

ส่วนเธอนั้นไม่หลงรูปหรือล่อเมอเพื่อพบกับพวกดารา เพราะรู้ว่ามันเป็นเพียงความฝันที่เป็นไปไม่ได้ จึงต้องการเพียงแค่มิตรที่คิดว่าจะเข้าใจกันได้ดี มีฐานะและหน้าตาทางสังคมทัดเทียมกันเท่านั้นก็พอ และที่สำคัญ เขาผู้นั้นจะต้องมีความสามารถพิเศษ ด้วยการอดทนต่อการกลั่นแกล้งของพี่ชายทั้งสามของเธอไปได้ตลอดรอดฝั่ง หรืออย่างน้อยก็น่าจะทำลายสถิติเกาท์ที่อดทนคนหนึ่ง

เคยมาจับ ที่ทำไว้สามอาทิตย์

“ฉันไปละ แล้วเจอกันอาทิตย์หน้า” ทิพย์ธาราหยิบกระเป๋าสีเขียวมาจากเพื่อนสาว ขณะที่ข้าวของภายในเธอต้องแอบหอบซุกซ่อนใส่กระเป๋าดูออกจากบ้านมาวันละชุดเพื่อไม่ให้เป็นที่ผิดสังเกตของพี่ๆ ที่ขับรถมาส่งทุกวัน

“โชคดี ขอให้คุณหมอโนบิตะเขาเออออห่อหมกด้วยก็แล้วกัน” ปริยานุชโบกมือให้เพื่อนที่หิ้วกระเป๋าดูทางใบเล็กออกไปที่ลานจอดรถของโรงพยาบาล เธอเดินตามหลังไป เห็นนายแพทย์ธนภัทรมารอยู่แล้ว จึงโบกมือร่ำลาอีกครั้ง พอทิพย์ธาราก้าวขึ้นรถไป เธอกำลังจะหมุนตัวกลับก็เห็นรถจี๊ปของอัคนีเลี้ยวเข้ามาในบริเวณ

ปริยานุชตัวแข็งที่ด้วยความตกใจ เธอรีบมองไปทางทิพย์ธาราที่ก้มหลบรูปทนต์ที่เห็นสิ่งเดียวกัน แล้วเธอก็ถอนหายใจออกมาด้วยความโล่งอก เมื่อเห็นรถของนายแพทย์ธนภัทรเลี้ยวออกไปจากโรงพยาบาล

และถึงเวลาที่เธอจะต้องชิงแล้วเหมือนกัน !

ปริยานุชจึงเดินกึ่งวิ่งเข้าไปเก็บข้าวของส่วนตัว ก่อนจะรีบเดินไปที่รถญี่ปุ่นคันกระจุ๋มที่จอดไว้หลังตึก แล้วบึ่งออกไปทันที และหวังว่าคืนนี้ทั้งสามเทพบุตรคงไม่ไปลุยเธอถึงที่บ้าน หรือว่าเธอควรจะหอบผ้าไปพักอยู่กับญาติตลอดเสาร์อาทิตย์ จนกว่าทิพย์ธาราจะกลับมา ไม่เช่นนั้นเธอจะต้องถูกสามหนุ่มนั้นรุมกดดันจนเปลอพูดความจริงออกมาอย่างแน่นอน

“น้ำทำอะไรนะ” ธนภัทรถามหญิงสาวข้างตัว เมื่อเห็นเธอก้มศีรษะลงซบกับหัวเข่า เขาเรียกชื่อเล่นของเธอเหมือนแพทย์คนอื่น ๆ ที่โรงพยาบาลเมื่อรู้ว่าเธอเป็นรุ่นน้องของเขาหลายปี

“ไม่มีอะไร รีบ ๆ ขับรถออกไปค่ะพี่ณัฐ เร็ว ๆ เข้า”

“ครับ ๆ” ธนภัทรทำตามอย่างงั้น ๆ แต่ก็ขับออกไปแต่โดยดี แล้วก็เห็นทิพย์ธาราค่อย ๆ ยกศีรษะขึ้นมาเพื่อมองผ่านหน้าต่าง ก่อนจะเอี้ยวตัวเลี้ยวมองไปทางด้านหลัง

“มีใครตามน้ำมาอย่างงั้นหรือครับ” เขาถามขึ้นอีกครั้ง ชักรู้สึกหวาด ๆ ว่าจะเป็นแฟน หรือบิดาของหญิงสาว เพราะเขายังไม่ยอมมีเรื่องกับใคร

“เอ่อไม่มีค่ะ...เอ่อ...จะบอกยังไงดีล่ะ...” ทิพย์ธาราพึมพำกับตัวเองก่อนตัดสินใจเล่า เพราะไม่ช้าก็เร็ว เขาจะต้องรู้ความจริงอยู่ดี “คืออย่างนี้จะค่ะ น้ำมีพี่ชายฝาแฝดสามคน ชื่อว่า ดิน ลม ไฟ”

“แฝดสี่!” ธนัททรอุทานเสียงดัง ไม่คิดว่าจะหญิงสาวข้างตัวจะเป็นหนึ่งในเด็กแฝดสี่ซึ่งหาได้ยากมากในสถานการณ์ปกติ

“ใช่ค่ะ แฝดสี่ น้ำเป็นคนสุดท้อง ทั้งที่เกิดห่างกันแค่ไม่กี่นาทีแต่พวกเขาก็มักตั้งตัวเป็นพี่ๆ คอยดูแลน้ำมาตลอด คนที่ขั้บรลจิบเข้ามาเมื่อกี้ชื่อไฟค่ะ เขามารับน้ำกลับบ้าน”

“อ้าว เขาไม่รู้หรือหหรือครับว่าน้ำจะไปสัมมนาที่เชียงใหม่”

คนถูกถามส่ายหน้าช้าๆ หากไม่รู้ลึกผิดสัักนิตที่ไม่ได้บอกพี่ชาย

“ทุกครั้งที่ไปสัมมนาหรือต้องไปค้างที่ไหน สามคนนี้จะจัดเวรกันไปเฝ้าน้ำด้วยค่ะ”

“โอ้...จริงหรือครับ” คนฟังตกใจ ไม่คิดว่าจะมีพี่ชายคนไหนทำถึงเพียงนี้

“จริงค่ะ พี่ณัฐเพิ่งมาอยู่ที่นี่ เลยไม่รู้ว่พวกเขาเอาการหนักขนาดไหน”

คนฟังชักใจสั้น จึงถามออกไปอย่างหวาดๆ

“แล้วเขาจะตามน้ำไปไหนเนี่ย”

“ถ้ารู้จักตาม แต่ถ้าไม่รู้ กลับมาก็หาลำสิ่มาอุดหูเอาไว้กันหูชา” ทิพย์ธาราท้วงเราะเบาๆ มองโลกในแง่ดีไว้ก่อน เพราะโดนบ่นคงแค่เบาๆ ถ้าหนักๆ ทั้งสามคนคงรุมตะคอกเธอจนหัวทุดเลยทีเดียว “แต่พี่ณัฐไม่ต้องห่วงหรือค่ะ เขาตามมาไม่ถูกหรือ เพราะน้ำไม่ได้บอกใครว่าเราจะไปสัมมนาที่ไหน”

“ครับ” คนฟังถอนหายใจด้วยความโล่งอก...เริ่มข้งใจ...ระหว่างคุณหมอสาวใบหน้าสวยสะ กับพี่ชายสามคนของเธอ...ว่าตาซ้งจะเอนเอียงไปข้างไหน...

ธนัทธเพ่งย้ามาประจำที่นี้ได้ไม่ถึงเดือนหลังเรียนจบเฉพาะทางศัลยแพทย์ประสาทและเดินทางไปเรียนหลักสูตรเพิ่มเติมที่ประเทศแคนาดาแล้วจึงมาประจำที่โรงพยาบาลใหญ่ของสระบุรี เมื่อได้เจอทิพย์ธารารั้งแรกเขาก็เรียกว่าเกิดอาการบั้งเธอขึ้นมาทันที ด้วยหญิงสาวรูปร่างเล็กนั้นมีใบหน้าหวานงดงาม ปากนิต จมูกหนอย่นาเอ็นดู ที่สำคัญเธอมีดวงตาสวยโดดเด่นที่สุดบนใบหน้า มั่นกลมโตและหางตาตวัดขึ้นราวกับดวงตาของกวางสาว ขนตาของเธอ

ก็ตกหน้าเป็นแพ เวลาซ้อนตามองเขาแต่ละที แทบทำให้หัวใจหุ้มนุ่มหลอมละลาย

รู้จักเธอครั้งแรก เขาแปลกใจเหลือเกินว่าคนสวยแบบนี้ ทำไมถึงไม่มีใครสนใจจะจีบ ทั้ง ๆ ที่โรงพยาบาลก็มีหมอหนุ่มโสดตั้งหลายคน แต่ก็คิดเข้าข้างตัวเองว่าดีแล้วที่ไม่มีคู่แข่ง และเขายังไม่มีโอกาสได้เริ่มจีบเธอ จนกระทั่งรู้ว่าโรงพยาบาลส่งเขาไปร่วมสัมมนาที่เชียงใหม่พร้อมกับทิพย์ธรา เขาก็ตั้งใจจะใช้โอกาสนี้เพื่อเริ่มต้นเสียที และจากที่ได้พูดคุยกันสองสามครั้ง เขาก็เห็นเธอเปิดไฟเขียวให้ตลอดทาง...จนมาได้ยินว่าเธอมีพี่ชายฝาแฝดถึงสามคน...ที่หวงและห่วงน้องสาวถึงขั้นผลักดันกันขับรถมารับส่ง และจะตามไปเฝ้าเธอถึงเชียงใหม่...ความมั่นใจของเขาค่อย ๆ ลดลงไป มีความลังเลแทรกเข้ามา

หรือเป็นเพราะสาเหตุนี้ที่ทำให้หุ้มนุ่ม ๆ พากันหลีกหนีเธอ ทั้งที่เธอมีคุณสมบัติของกุลสตรีครบถ้วน ทั้งสวย ทั้งฉลาด มาจากครอบครัวที่มีหน้ามีตาในสังคม เหมาะสมที่จะเป็นเพชรเม็ดงามมาประดับเรือนแหวนยิ่งนัก

ณัฏฐครุ่นคิด...ก่อนอื่น เขาจะต้องศึกษาดูใจกับคุณหมอสาวเป็นอันดับแรก หากคิดว่าเข้าอกเข้าใจกันได้ จากนั้นค่อยคิดกันต่อไปว่าจะพูดคุยกับญาติผู้ใหญ่ของเธออย่างไร

แพทย์หนุ่มยิ้มให้หญิงสาวข้างตัว ที่ดูจะร่าเริงกว่าปกติหลังรถแล่นออกจากตัวจังหวัดและกำลังมุ่งทะยานเข้าสู่กรุงเทพฯ เธอหันมายิ้มกว้างตอบเขา...หัวใจหุ้มนุ่มพองโต...ไม่ผิดแน่แล้วว่าเธอกำลังเปิดไฟเขียวผ่านตลอด ถ้าเขาไม่รุดตอนนี้ ก็คงจะซื้อบ๊องเกินไปแล้ว

อัคนีเดินตามหาน้องสาวจนแทบจะพลิกโรงพยาบาล แม้กระทั่งห้องไอซียูซึ่งหลายครั้งที่เธอต้องมาเข้าเวร แต่ก็ไม่เห็นวีแวว จึงลงไปให้ประชาสัมพันธ์ประกาศเรียกอยู่นานสองนานก็ไม่ลงมาจนรู้สึกร้อนใจ รีบโทรหาปฐพีและรายงานอย่างรวดเร็ว

“น้ำไม่อยู่ที่โรงพยาบาล หายไปไหนก็ไม่รู้ ถามใครก็ไม่รู้ใครรู้เรื่องเลย” อัคนีบอกเสียงเครียด

“แล้วเจอแป้มหรือเปล่า” ปลายสายถาม

“ไม่เจอ หายไปเหมือนกัน”

“อืม...” ปฐพีใช้ความคิดอย่างหนัก ก่อนถาม “สองสามวันมานี้ เธอดูแปลกๆ มั่งไหมวะ”

“ก็เหมือนเดิม” อัครนี่ผู้ไม่ค่อยให้ความสนใจเรื่องเล็กๆ น้อยๆ ก็ตอบไปตามที่เห็น หากพยายามคิดแล้วก็ได้คำตอบ “แต่เมื่อเช้าดูจะร่าเริงผิดปกติ คอยจ้อทีเดียวนะ”

“ฉันไปตามหาหัวหน้าของน้ำให้เจอ แล้วถามให้ได้นำน้ำหายไปไหน” ปฐพีล้ง

“ตามหาแล้ว แต่หายไปด้วยเหมือนกัน ถามใครก็ไม่มีใครรู้ ถึงได้โทรมาหาแถมนี้แหละ”

“ถ้างั้นไปหาที่บ้านของยายแป่ม ฉันเชื่อว่าเธอจะต้องรู้เรื่องน้ำดี เดี่ยวฉันจะไปด้วย ไปเจอกันที่นั่น”

“ดี ลากเจ้าลมมาด้วย เรื่องเกลี้ยกล่อมมันถนัดนัก” อัครนี่บอก ก่อนจะวางสายไป

ทว่าชายหนุ่มทั้งสามก็ต้องผิดหวัง เมื่อไปถึงบ้านปริยานุชและทราบว่าเขาเก็บเสื้อผ้าไปพักที่บ้านญาติที่ขอนแก่นเมื่อครู่ที่ผ่านมา บอกว่าจะไปรับเสด็จเจ้าชายจากปารวต รันทีที่ได้ยิน สามหนุ่มแทบกระอักเลือดด้วยความคับแค้นใจ เชื่อว่าปริยานุชจะต้องมีส่วนเกี่ยวข้องกับการหายตัวไปของน้ำอย่างแน่นอน

“หรือว่าน้ำจะไปรับเสด็จเจ้าชายอะไรนั่นกับยายแป่ม” วายุภักตั้งข้อสงสัยเกิด

“ไม่น่าจะเป็นไปได้ เธอไม่ใช่คนทำอะไรแบบนั้นแน่” ปฐพีตอบ แล้วเสนอ “ฉันว่าเรากลับบ้านกันก่อนดีกว่าวะ แม่กับพ่อบีเบอร์โทรศัพท์ของผอ.โรงพยาบาล ฉันคิดว่าวิธีนี้คงจะเป็นวิธีสุดท้าย”

“ก็ดีเหมือนกัน ถ้า ผอ. ไม่รู้เรื่อง ฉันจะแจ้งความ” อัครนี่บอกอย่างคนใจร้อน

“เฮ้ย หายไปไม่ครบยี่สิบสี่ชั่วโมงตำรวจไม่รับแจ้งหรอก” วายุภักโบกไม้โบกมือ “ฉันว่าเรื่องนี้จำเป็นต้องเตรียมการมาเป็นอย่างดี คูลี เล่นหายไปกันหมดทั้งน้ำทั้งยายแป่ม”

“ใช่ น้ำจะต้องเตรียมการไว้แล้ว แต่เธอจะไม่มีทางหนีพวกเราไปได้แน่” ปฐพีเช่นแซว “ให้มันรู้ไปสิว่า พวกเราจะตามหาเธอไม่พบ”

“ใช่ เธอจะไม่มีวันหนีพ้นเงื้อมมือของเราไปได้แน่ ฉันรีบกลับบ้านกัน  
โทรถาม ผอ. ให้รู้เรื่องรู้ราวเลย” อัครนีตอบ พร้อมจะลุกเป็นไฟได้ทุกเมื่อเพื่อ  
ปกป้องน้องสาวเพียงคนเดียวของเธอ

สุพรรณาละล่ำลึงเมื่อบุตรชายทั้งสามยื่นจี้กำตรึงเบื้องหน้าและ  
ร้องขอเบอร์โทรศัพท์ของผู้อำนวยการโรงพยาบาลซึ่งเป็นเพื่อนกับมนตรี หล่อน  
สบตาสามีด้วยความไม่สบายใจเพราะตนรู้ว่าทิพย์ธารานั้นหายไปไหน จึงสะกิด  
ขาของสามีเบาๆ

“อะไรวะ พ่อกำลังหาเบอร์ของไอ้ลูกอยู่” มนตรีขยิบตาหนี เพราะสายตา  
กำลังเลื่อนไปตามตัวอักษรบนหน้าจอโทรศัพท์ของตัวเอง

“พ่อ...เดี๋ยวก่อนสิ แม่มีเรื่องจะคุยด้วย” หล่อนกระซิบเบาๆ เท่านั้น สาม  
หนุ่มก็หันขวับมองมารดา สายตาคมกริบทั้งสามจ่อจ้อง แล้วอัครนีก็น้ำใจออกมา

“เรื่องน้ำใช้ไหมครับ แม่รู้ใช่ไหมว่าน้ำไปไหน”

มนตรีลดโทรศัพท์ลง หันมองภรรยาหน้าเหลว

“อ้าว แม่รู้หรือกริ แล้วทำไมไม่บอกไอ้สามตัวนี้ไปล่ะ”

“โธ่...” สุพรรณาคราง...นึกโกรธลูกชายทั้งสามและเห็นใจทิพย์ธารา  
ยิ่งนัก หนาดลงทุนหนีไปถึงเชียงใหม่ เจ้าพี่ทั้งสามก็ยังกัดไม่ปล่อย

“น้ำไปไหนครับ แล้วทำไมเธอไม่บอกพวกเรา” ปฐพีถาม เสียงของเขา  
สุภาพ หากแฝงด้วยความกดดันอยู่ในที

“ใช่ครับ แม่รู้ว่าน้ำไปไหน แสดงว่าต้องรู้เห็นเป็นใจด้วยใช่ไหมครับ”  
วายุภักคาคัดค้านมารดา

“เฮ้ย ๆ เบา ๆ ไอ้หนูทั้งหลาย นี่พวกแกกำลังพูดกับแม่อยู่นะโว้ย” มนตรี  
รีบเข้าขวางเมื่อเห็นลูกชายทั้งสามตั้งท่าคุกคามภรรยา หากก็หันมาถามคำถาม  
เดียวกับลูกชาย “แม่รู้ใช่ไหมว่าน้ำหายไปไหน”

“โธ่...คุณคะ...” คนถูกรุมโอด “ฉันจะทำยังไงดีละเนี่ย นั่นก็ลูก นี่  
ก็ลูก”

“แสดงว่าแม่รู้จริง ๆ ใช่ไหมครับว่าน้ำไปไหน” อัครนีช่วยอีกแรง

สุพรรณาพยักหน้าอย่างเสียไม่ได้ แต่ยังทำปากแข็ง

“แต่แม่รับปากมาแล้วว่าจะไม่บอกใคร”

“แม่ครับ !” สามหนุ่มโวยขึ้นมารวมกันก่อนที่อค์นี้จะโผล่ขึ้นมาอีกครั้ง

“นำไปกับผู้ชายไซ้ไหมครับ เธอคิดจะมีแฟนแล้วหนีไปเที่ยวกับแฟนไซ้ไหมครับ”

“ไม่ใช่อย่างนั้น ทำไมเข้าใจน้องผิดอย่างนั้นล่ะลูก” คนเป็นแม่รีบโบกไม้โบกมือ

“ถ้างั้น เธอก็คิดจะมีแฟน ไม่อย่างนั้นเธอจะไม่ทำบ้า ๆ ล่อ ๆ อย่างนี้แน่” วายุภคคาคัดดา

คราวนี้คนเป็นแม่ทำหน้ายุ่งยากใจ เมื่อความลับของบุตรสาวถูกพี่ชายเดาได้อย่างแม่นยำ

“น้องอายุมากแล้วนะลูก ที่จริงจะว่าไปแล้วก็อายุเท่ากับผู้คนนะแหละ ทำไมไม่ให้เธอได้มีโอกาสเลือกผู้ชายที่จะมาเป็นสามีด้วยตัวเองล่ะ”

“แสดงว่าเธอไปกับผู้ชายจริง” ปลูพี่สรุปเสียงเครียด ไม่สนใจคำพูดของมารดาด้วยซ้ำ

“ไซ้ เธอจะต้องวางแผนไปพบกับใครแน่ๆ” วายุภคสนับสนุน แล้วทั้งสามก็หันไปทางมารดาอีกครั้ง

“แม่จะต้องบอกพวกเราได้ยี่ว่าน้ำไปไหน พวกเราจะได้ไปช่วยดูแลเธอก่อนที่จะถูกไอ้ผู้ชายใจโหดหลอกหลวง” อค์นี่เดาไปไกล

“ใจเย็น ๆ ไอ้เสียทั้งสาม” มนตรีหัวเราะเสียงดัง “ฉันว่าน้ำน่าจะเลือกชายหนุ่มที่เหมาะสมกับเธอมากกว่า ไม่ใช่ผู้ชายใจโหดใจเฉิดอย่างที่เราว่าหรือน่า”

“ไม่ได้ครับพ่อ” ปลูพี่แทรกขึ้น “พวกเราตกลงกันแล้วว่าจะช่วยเลือกสามีที่ดีที่สุดให้น้ำ ถ้าผู้ชายคนนั้นไม่ดีจริง พวกเราจะไม่ยอมให้เธอแต่งงานอย่างเด็ดขาด แล้วผู้ชายสมัยนี้แล้ว ๆ ทั้งนั้น เป็นตุ๊ดเป็นแต่วพวกแอบก็เพียบ น้ำไม่มีทางทันพวกนี้หรอก”

“ที่ที่ดีที่สุดของลูก ๆ นะดิขนาดไหนรี ถึงจะผ่านมาตรฐานของลูก ๆ ได้” สุพรรณาถามประชิดเข้าไป

“ก็ต้องเป็นคนดี ไม่เจ้าชู้ ไม่กินเหล้าเมายา ไม่ติดการพนัน ฐานะร่ำรวยพอกัน มีหน้ามีตาในสังคม” อัครนิบอภเทห์ที่คิดได้ วายุกัจฉิงช่วยเติม

“จะต้องไม่ใช่พวกแอบ พวกโรครจิต พวกเกาะผู้หญิงกิน พวกลูกคนรวยทำงานไม่เป็น พวกชอบใช้แรงงานเมีย จะต้องไม่ทำให้น้ำเสียใจ”

“จะต้องมีไม่มีประวัติต่างพร้อย” ปรฐพีเสริม “และที่สำคัญ จะต้องรักน้ำมากยิ่งกว่าพวกเรา”

“โอ๊ย จันจะเป็นลม” ไม่เพียงสุพรรณษาเท่านั้นที่ลมแทบจับเมื่อได้ยินคุณสมบัติที่ลูกชายทั้งหลายช่วยกันแจจแจง มนตรีเองก็เกือบหน้ามืดไปเช่นกัน

“แล้วมันจะมีหรือว่าผู้ชายแบบนี้ในโลก ดูอย่างพวกแกสิ มีแฟนแล้วเลิกมาไม่รู้กี่คนต่อกี่คน อย่างเจ้าลมเจ้าชู้มหาวยร้าย อย่างเจ้าไฟมีประวัติก่อเรื่องวิวาทขึ้นโรงพักไม่รู้กี่ครั้งต่อกี่ครั้ง แล้วแก เจ้าดิน แกเคยรักผู้หญิงคนไหนตั้งแต่แรกเห็นวะ ถ้าไม่ให้โอกาสน้องได้คบกับเขา”

สามหนุ่มหน้าเจื่อนไปนิด หากปรฐพียังปากแข็ง

“คบได้ แต่จะต้องอยู่ในสายตาของพวกเรา ถ้าพวกเราไม่เห็นชอบด้วยก็จะคัดค้านอย่างเต็มที่”

“ด้วยการไปนั่งจ้องหน้าคุณหมอวีระชัยตอนเขาออกแดดกับน้ำอย่างนั้นใช่ไหม”

“ใครฟ้องแม่” อัครนิบอภเทห์ “ผมไปนั่งคอยดูว่ามันจะมอมเหล้าน้ำหรือเปล่า เห็นลั้งไวน์มาทั้งขวด ยิ่งเป็นมดเป็นหมอ เอายามาจากโรงพยาบาลได้ง่าย ๆ ดังนั้นจะต้องจับตาดูตลอดเวลา กลัวน้ำถูกจับมัดมือชกจำเป็นต้องแต่งงานเพราะตั้งท้อง”

“คิดไปโน่นเลยนะแก” มนตรีส่ายหน้าอ่อนใจ

“สรุป ผมขออ้อมละครับคุณแม่ ช่วยบอกพวกเราหน่อยเถอะว่าน้ำไปไหน” ดินอ่อนวอน เมื่อเห็นว่าไม่แข็งใช้ไม่ได้ จึงลองไม้อ่อน

“ได้โปรดเถอะครับแม่” วายุกัจฉิงเข้าช่วย “พวกเราเป็นห่วงน้องจริง ๆ ถ้าน้องเกิดพลาดท่าเสียทีขึ้นมา แม่จะต้องเสียใจที่บีบบังคับเรื่องนี้จากพวกเรา”

อัครนิบอภเทห์ไม่เก่งอย่างวายุภาค จึงได้แต่ทำตาเศร้าสร้อย หวังจะให้มารดาใจอ่อนในที่สุด

“บอกพวกมันไปเถอะ” มนตรีตัดบท เพราะเคยเจอมามากแล้วว่าสามหนุ่มนี่คือขนาดไหน หากภรรยาไม่ยอมบอก เห็นทีคินนี่คงไม่ต้องหลบต้องนอน

“เฮ้อ...” สุพรรณาทอดถอนใจ เพราะรู้จักลูกชายของตัวเองดีไม่ต่างไปจากสามี จึงบอกไปเท่าที่ทราบ “แม่รู้แต่ว่าจะมีสัมมนาที่เชียงใหม่ แต่ไม่รู้วันที่ไหน น้ำไม่ได้บอก”

บุตรชายทั้งสามตาโต

“แค่นี้ก็พอแล้วครับ” ปฐพีบอกด้วยความยินดี แล้วหันไปทางน้องชายสองคน “ไปกันเถอะ รีบเก็บเสื้อผ้า แล้วไปพบที่รถในสิบนาที ถ้าออกตอนนี้ยังไปทันเที่ยวบินสุดท้าย”

“ได้เลย” พุดจบสามหนุ่มก็พุ่งเข้าห้องของใครของมัน ไม่ถึงห้านาที ทั้งสามก็แบกเป้ออกมา ก่อนจะรำลึคาตามารดาที่นั่งมองด้วยความอ่อนอกอ่อนใจเพียงสั้น ๆ แล้วกระโดดขึ้นรถจี๊ปของอค์นี่ไป เพราะเป็นคนที่มีฝีมือในการขับรถมากที่สุด

จากนั้นปฐพีก็โทรจองตัวเครื่องบิน และยอมจ่ายเงินเพิ่มสำหรับที่นั่งชั้นธุรกิจ ด้วยเครื่องบินเที่ยวสุดท้ายเหลือเพียงที่นั่งชั้นนี้ เขาก็บ่น คิดเพียงอย่างเดียวว่าจะต้องตามหาน้องสาวให้จงได้!

ใกล้รุ่งสางของคืนนั้น...รถตู้คันหนึ่งแล่นมาจอดบนสะพานสูงเหนือแม่น้ำป่าสัก คนขับลงจากรถมาเปิดประตูท้ายเพื่อให้ชายอีกสี่คนซึ่งอยู่ข้างในลากกระสอบขนาดใหญ่ออกมา ชายสามคนพาดท่อนไม้ในมือลงบนกระสอบนั้นอีกหลายครั้ง จนคนหนึ่งต้องห้าม

“แค่นี้ก็ตายแล้วนะ”

“แต่ท่านบอกว่าจะพลาดไม่ได้”

“เจอชัดขนาดนี้ ไม่ตายก็ให้มันรู้ไป” ชายผู้นั้นพยายามสะกดกลืนความหวาดหวั่นในอก และเสียงแข็งบอกออกไปเหมือนไม่รู้สึกรู้สมกับความเป็นความตายของชายในกระสอบ “ถ้าไม่ตาย เดี่ยวโยนลงน้ำก็ตายเองนั่นแหละ น้ำเชี่ยวขนาดนี้ จะรอดยังงั๊วไหว”

“จริงด้วย” อีกคนพยักพเยิด “เฮ้ย โยนลงไปเสียที จะได้รีบไป”

แล้วทั้งสี่ก็ดึงกระสอบที่คลุมร่างของชายผู้หนึ่งออก ร่างกายของเขา เปลือยเปล่า มีบาดแผลฟกช้ำและเต็มไปด้วยเลือดสด ๆ ทัวทั้งตัว ชายผู้หนึ่ง ลอบแตะชีพจรที่ข้างลำคอขณะช่วยกันแบกร่างโศกเลือดนั้นขึ้น แล้วก็โล่งใจ ที่มันยังเต้นตันทันนิ้วของเขา แม้จะอ่อนแต่ก็ยังเต้น เขาภาวนา...สวดมนต์อ้อนวอน สิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายช่วยคุ้มครองชายที่เขากำลังแบกอยู่ด้วยเถิด...

ร่างนั้นถูกยกขึ้นวางบนราวสะพาน ก่อนจะถูกผลักตกลงน้ำเสียงดังตูมใหญ่

ทั้งสี่กระโดดขึ้นรถอีกครั้งด้วยใบหน้าเต็มไปด้วยรอยยิ้ม มีเพียงชายคนเดียวเท่านั้นที่นิ่งเงียบ...ขณะที่คนอื่น ๆ หัวเราะว่า หลังงานเสร็จสิ้นแล้ว ชายผู้นั้นก็โผล่ออกมา

“ฉันทำตามคำสั่งทุกอย่างแล้ว บอกท่านปล่อยพ่อกับแม่และครอบครัว ของฉันเสียที!”